

PADRE PIO

1.

Over de hele wereld zijn de mensen bezig om zichzelf te ontwikkelen en het allemaal zo goed mogelijk te doen. De een probeert in het kader van het geloven zijn christen of moslim zijn vorm te geven vanuit diepe devotie, de ander probeert politieke idealen vorm te geven vanuit een diepe innerlijke overtuiging. Geen enkel menselijk wezen is van plan het verkeerde te doen vanuit diepe geloofsovertuigingen, wat voor de buitenwereld wel zo lijkt. Het veroordelen van de kruisridders, het neerslaan van de Katharen geloofsgemeenschap, geloof het of niet is met de beste bedoelingen gebeurd.

Wij kijken met onze ogen naar de geschiedenis en maken er geen deel van uit, daarom is een veroordeling nooit op zijn plaats. Achteraf kijken kan een andere kijk geven dan behept zijn met de gebeurtenissen van elke dag, er zijn aan elke situatie of gebeurtenis meerdere kanten te bezien. Van nature is de mens werkelijk te goeder trouw, gehoorzaamend aan zijn innerlijke overtuigingen. Niet alleen geldt dit voor zijn dagelijks functioneren maar ook voor de daden die in het verleden nu door ons met andere ogen worden bekeken. Nu zou dit niet meer gebeuren, de mens denkt zelfs dat oorlogen voorkomen moeten worden. Toch zal er steeds in het mensenleven als leerproces de grenzen van het toelaatbare worden afgetast, een verkrachting van de waarden en normen is er op vele manieren. Wat nu nog toelaatbaar is, ontdekt en ervaren wordt, is waarschijnlijk over een aantal jaren ontoelaatbaar. Zo vormt de mens zijn waarden en normen en terug naar vroegere waarden en normen is onmogelijk, deze zijn ingehaald door de tijd en de ervaringen van de mensheid. Tevreden de avonden met een pijpje doorbrengen bij de radio lijkt heel onschuldig, maar is geen optie meer voor deze tijd.

Waar het om gaat is passende normen en waarden te ontwikkelen, die in deze tijd kunnen worden gehanteerd. Er zou een commissie, jawel weer een commissie, moeten zijn waarin alle moeilijke zaken worden geïnventariseerd waar geen directe oplossing voor te bedenken is. De lijst zal lang zijn en de problemen groot, maar wegstijgen heeft ook geen zin. Veranderde normen en waarden kunnen dan per probleem worden vastgesteld, zonder dat door vaste overtuigingen de ontwikkeling in de tijd en de voortgang wordt geremd. Dit betekent niet ZONDER maar juist met geestelijke voorwaarden en doelen, waar willen we naar toe en hoe is het nu: hoe kan dit anders en beter vorm krijgen en waar beginnen we. Niet per actueel probleem reageren maar met de oude situatie de huidige verweven en voor de toekomst de normen en waarden hiervoor vastleggen.

Vanuit een probleemoverstijgende, liefdevolle beschouwing naar de ontwikkeling, zonder veroordeling van wat er gebeurt of is gebeurd, kijken naar de huidige en de wenselijke situatie. Als de energie in de verbetering voor de toekomst wordt gestoken, kan het zich ontwikkelen. Terug naar vroeger, naar door de tijd achterhaalde normen en waarden heeft geen zin.

Alle mensen, ALLE mensen doen wat hun het beste lijkt in het leven, de een zit het mee en de ander zit het tegen. De levenslessen zijn vaak hard en moeilijk te doorgronden. De mensen hebben elkaar nodig om het op de goede manier te doen, te oefenen hoe het beter kan. Verzet, ruzie en oorlog is voor de mens een manier om zich te uiten, om erna weer terug te keren naar de vrede in zichzelf. Helaas levert dit nooit iets concreets op, uiten op een voor zichzelf liefdevolle wijze is de enige manier. Harde maatregelen, zelfkastijding of anderen de mond snoeren en onderdrukken lijkt nu nog zinvol, terwijl in de loop der tijd is gebleken dat het niets oplevert. Kwaad met kwaad vergelden leidt alleen tot meer, de ander ook de andere wang toekeren is een ideaal om naar te streven.

2.

Volgens de overleveringen is de mens nauwelijks capabel om zijn leven in te vullen en in vroeger tijden was dat ook zo. De mens had amper bewustzijn, dit moest zich ontwikkelen en door ervaringen leren wie hij was en wat hij in zijn mars had. Eeuwenlang heeft deze ontwikkeling geduurd en door schade en schande en met vallen en opstaan heeft de mens geleerd en zich ontwikkeld tot wat hij nu is: een zelfbewuste mens. Dit zelfbewustzijn is als het ego te zien waardoor de mens weerbaar werd, zijn eigen kracht ontdekte en zich als mens in de wereld kon manifesteren.

Deze manifestatie is nu ten einde, het Vissentijdperk waarin dit heeft plaatsgevonden, is ten einde. Nu is het een nieuwe tijd om weer in te keren naar wie en wat de mens werkelijk is en zich weer te realiseren dat hij meer is dan wat hij is en doet. Het uiterlijke is als het ware neergezet, nu gaat het in deze tijd om andere dingen dan het zelfbewustzijn. Het tijdperk van ieder voor zich God voor ons allen is ten einde, iedereen zal het goddelijke nu in zichzelf moeten ontwikkelen. Het innerlijk weten dat eeuwenlang sluimerend aanwezig was en werd geregeerd, overgenomen door anderen mag zich nu ontwikkelen. Het gaat om de hogere doelen die de mens in zich draagt te bereiken, zoals een verwerkelijken van zijn innerlijk beleven en zich niet meer als eenling maar als universeel wezen te zien. Het effect van alles wat in strijd is met het belang van iedereen bewust te zijn en te leren handelen niet alleen vanuit zichzelf. Door het egoïsme los te laten en zich in dienst te stellen van het algemeen belang, het grotere wezen van hem zich te laten ontwikkelen. Dat wat de mens is, waar hij voor bedoeld is, wat in zijn innerlijk sluimerend aanwezig was, deze grootsheid te manifesteren ten dienste van het geheel, de hele mensheid. Het ervaren van broeder en zusterschap, van het werkelijk belangeloos zich inzetten, zonder enig eigen belang voor het geluk van alle mensen.

De mens weet nu hoe hij kan overleven, dit was een taaie strijd die nog niet helemaal is gestreden. De strijd, onenigheid, ruzie, oorlog mag langzaam verdwijnen. De mens is in wezen goed, te vertrouwen en het bewustzijn om dit gestalte te geven zal steeds sterker worden, niet meer op het eigen geluk gericht zijn maar op het welzijn van alles en iedereen. Leren het goddelijke in zichzelf te zijn en te leven vanuit dit bewustzijn geeft diepe innerlijke vreugde. De zin van strijden, vechten en een ander het leven misgunnen zal verdwijnen, er zal respect voor een ander mens voor in de plaats komen.

3.

Alles in het leven is betrekkelijk en van korte duur, al lijkt het levenslang in het begin uiteindelijk is het te overzien achteraf. Waar iets voor dient is vaak ook niet duidelijk op dat moment, omdat alles in het geheel, het hele universum plaats vindt. Een onderdeel kan niet op zijn merites worden bekeken zonder de achtergrond van het geheel te overzien. Daarom is voor de mens vaak onduidelijk waarom de dingen plaats vinden, pas als ze op hun plaats vallen is er de herkenning.

Dit leidt vaak tot misverstanden want het ego wil meer, sneller en vaker zich manifesteren. Als het ego eenmaal wakker is geworden en de mens heeft geleerd wat hij allemaal kan bereiken, wordt het kleine mens zijn, onderdeel, radertje in het geheel niet meer gezien. De mens waant zich door successen oppermachtig en het ego spoort hem aan dit te herhalen en dit resultaat te overtreffen. Dit heeft de mens gediend om te komen waar hij nu is, voorzien van alle gemakken, geen honger en dorst en zijn levensinvulling binnen handbereik van het ego. Zo lijkt het althans, het ego maakt het te simpel, alsof de mens het centrum van alles is. Dat is hij ook wel, maar alleen maar als onderdeel van dat geheel, samenvallend met alle andere centra is het een geheel, allesomvattend, een universele eenheid die almachtig is. Alleen kan de mens alleen wat hij zelf kan overzien en dat nog niet eens; leven is geboren worden en sterven. Erna weer opnieuw proberen de gekozen opdracht voor het leven vorm geven en daarna weer loslaten en bijtanken in de sferen voor de nieuwe opdracht. De grote baas, het Al, God weet wat er gaande is en eigenlijk weet de mens zelf dat ook van binnen. Dit weten wordt door het ego vaak overschreeuwd, alsof de mens wel alles kan wat hij maar wil en alles mag wat hem goeddunkt.

Wanneer achteraf de balans wordt opgemaakt en dat kan na elke actie, elke gebeurtenis of elk gesprek kan de mens beschouwen wat dit voor hem betekent. Wanneer hij wat er gebeurt op zich in laat werken en in alle rust de betekenis van het gebeurde verwerkt, zal zijn innerlijk toegankelijk blijven. Helaas zal wanneer iets goed of fout is gegaan het ego al snel het succes of de pech bagatelliseren zodat de mens gemotiveerd is om verder te gaan. Het een sluit het ander niet uit en het is een hele puzzel om erachter te komen wat wel dient en wat niet.

Dat is de opgave van het leven, leren door het leven zelf, ervaringen opdoen en deze integreren zodat de volgende keer het anders gaat verlopen: beter of slechter. De mens zelf bepaalt of hij zich weer in iets wil storten om te leren, of juist niet wil leren. Zijn levensles vult hij zelf in, het ego mag zijn plaats hierin hebben om te doen wat gedaan moet worden. Uiteindelijk komt de mens weer bij zichzelf uit en zal de leringen voor zichzelf op waarde schatten. Dat is dan het inkeermoment waarop hij weer verbonden is met zichzelf en dan dus met alles en iedereen. De kleine mens mag dan weer groot worden in deze verbondenheid, weten dat iedereen het op zijn manier zo goed mogelijk doet. Voor de een is niet te overzien wat voor de ander de levensles is, daarom mag iedereen zijn leven leven om te leren wat voor hem het beste is. Dat is leven zoals het bedoeld is.

4.

Wanneer de mens weet heeft van er gebeurd lijkt het vanzelf zich te ontwikkelen, alsof hij in de stroom meegaat met de gebeurtenissen. Het leven is vol van allerlei activiteiten en al deze zaken zijn bijna niet te overzien, goed te beschouwen wat er zoal gebeurt. Per dag zijn er zoveel ontmoetingen waarbij in elke ontmoeting iets van de persoonlijkheid van de mens wordt neergezet. De reactie van de ander wordt als het ware geaccepteerd en vaak later pas begrepen, anders zou de mens steeds even stil moeten staan bij wat er gebeurt. Daar is het leven veel te hectisch voor, de mens kan zich niet permitteren steeds bij alles wat er gebeurt stil te staan en al zeker niet op hetzelfde moment of vlak erna. Pas later als er flarden van deze ontmoetingen in het bewustzijn komen, zal hieraan aandacht kunnen worden besteed. Maar omdat al deze dingen vaak onbelangrijk lijken wordt ook dan er geen speciale aandacht aan geschonken in de zin wat betekent dit voor mij?

Wanneer weer veel later deze talrijke zaken een patroon beginnen te vormen zal bij terugkijken te zien zijn dat iets herhaaldelijk is voorgekomen. De mens kan elke keer vrij kiezen hoe te reageren en waaraan aandacht te besteden, niemand legt hem iets op behalve zichzelf en meestal is dat het ego dat vindt dat het niet goed genoeg gaat. Dit is in feite een goede manier om gestimuleerd te worden, aangezet te worden tot het ondernemen van acties. Waar en wanneer dit soms te sterk wordt is niet duidelijk en ook niet waar en wanneer de mens gedwongen wordt te luisteren naar wat hij echt zelf wil. Meestal zijn plichten of rechten vanzelfsprekende acties waarover het ego waakt dat dit moet gebeuren. Dat kan een tijdje doorsudderen en opeens is het de mens duidelijk dat hij iets niet meer wil, een prima manier om in de realiteit te blijven. Helaas besluit de mens dan toch vaak om dit weten te negeren en voor de oude, gemakkelijke of moeilijke weg te kiezen, omdat hij er nu eenmaal oploopt. Niet de weg te kiezen die het beste is met het weten vanuit zijn diepste zelf, maar de noodzakelijke veranderingen niet door te voeren voor een betere weg voor hem. Dat kan ook een poosje doorgaan, omdat het allemaal niet zo belangrijk lijkt om aandacht aan te schenken.

Uiteindelijk als er een aantal dingen niet meer plezierig verlopen of de motivatie verdwijnt om de dingen te doen, rijst ook hier een vraag van levensbelang. Een mens wil de dingen doen die hij moet doen van binnen uit, als er geen motivatie meer is, wordt het leven zinloos.

Het enige dat de mens dan te doen staat is toch te luisteren naar wat hij zelf wil, het zal vaak alleen draaien om wat er aan de hand is met hem. Dat is heel simpel, niets aan de hand, maar wel alert blijven in wat er gebeurt en wat er gedaan moet worden. Hieraan wordt de mens door zijn schepper herinnerd, van binnen uit hemzelf, om zijn juiste weg te bewandelen. Kiest hij voor een zijweg, dan is dat prima, maar het rechte pad moet wel worden gevolgd. Is de mens dan nog eigenwijs dan komt hij in een doolhof terecht en daar de weg terug te vinden is niet zo simpel. Meestal is daar de hulp van een ander bij nodig, een wegwijzer om weer te gaan doen wat het diepste zelf wil.

Wanneer de mens de weg in zichzelf kwijt is heeft hij meestal te lang niet naar zichzelf geluisterd en is in moeten, plichten en afzwakkend bewustzijn geraakt. Hieruit wordt hij weer gewekt, eerst voorzichtig maar als dat geen resultaat heeft, gebeurt dit met een klap, een emotionele ervaring. Hieruit weer het leven oppakken zoals het vorm moet krijgen duurt langer en is intensiever dan wanneer het gevoel gevolgd wordt om het juiste te doen. Allemaal niets aan de hand, dit hoort bij leven, lessen leren en ervaringen uitwerken om de levensopdracht uit te voeren.

5.

Voor de wereld is van belang met alle stromen mee te gaan, dit is niet met alle winden meewaaien. Het laatste is te vrijblijvend, alsof leven geen eigen impact heeft en het niet uitmaakt uit welke hoek de wind waait. Dan zou je geslingerd worden, dan weer naar oost dan weer naar west en al helemaal als de wind zuidoost is, waar ga je dan naartoe?

De mens weet van binnen zijn eigen doel en zich door de wind te laten voeren lijkt dan hetzelfde als met de stroom mee gaan. De stroom heeft altijd een stroomlijn, soms wijkt het even af, verlegt de bedding zich of droogt de stroom op. Hierbij is er altijd een duidelijke reden, wat stagneert en waardoor? Dit is te vergelijken met het ego van de mens, kan hij de dingen op zich af laten komen en zich hierin voegen, meedrijven met wat er gebeurt of stopt hij de stroom van het leven?

Het willen van de mens zit hier in het zich overgeven verankerd, in met de wind mee laten gaan is als een speelbal van de wind, willoos alles laten gebeuren. Daar moet de mens opstaan, alles van zich afschudden en hiervoor is een grote stap nodig: alles loslaten is bij het meegaan met de stroom niet noodzakelijk. De val is niet diep, de stroom gaat verder en je kunt zo weer mee, alle winden loslaten betekent bij jezelf uitkomen en de vraag wat wil IK werkelijk stellen.

Het leven is in het begin ook een mee laten drijven met de gebeurtenissen die zich voordoen en een hanteren van de eigen wil en de gegevenheden die zich voordoen accepteren zoals ze zich voordoen. Het eigen ik moet zich ontwikkelen van het kleine ikke naar het grote werkelijk beleven van het diepste weten in zichzelf. Dat is een heel proces en dit moet zich vormen op een voor iedereen unieke wijze, geen enkel leven is identiek aan het andere. Zelfs niet bij eenenige tweelingen, die hebben immers niet dezelfde ziel en gaan hun weg in het leven vormgeven. Het is wel een keuze voor veiligheid geweest om het leven aan te durven, de stap te nemen om de aarde in te gaan.

Zo kan het voor iedereen zijn, maar de ontwikkeling van het ego houdt dat tegen, het zelf doen, beter weten, zelf willen ervaren heeft hier ook mee te maken. Het een voelt sterker, steviger aan en dat is ook zo, de ene mens heeft meer draagkracht en de andere meer daadkracht. Alles maar dan ook alles moet ervaren worden en dan is voor iedereen duidelijk waar het omgaat.

Dat alles een is, iedereen dezelfde oorsprong heft met allerlei levenservaringen om te komen tot acceptatie van zichzelf en de ander. De harmonie en het vertrouwen in respect naar elkaar, de wereld en het Al, universum, God te weten van binnen uit: om in diepe overgave te weten hoe in liefde te leven.

6.

Voor het zover is dat alle mensen hetzelfde denken, van dezelfde waarden uitgaan, zal er nog wel flink wat water naar de zee stromen. Dat stromen gaat vanzelf, maar zelfs dit water wordt door veel mensen tegengehouden of de stroom wordt verlegd voor zogenaamde betere doeleinden. De resultaten van die doeleinden worden meestal alleen bekeken op economisch, dat is financieel gewin en niet op de betekenis voor de mensheid. In de oudheid heeft verlopen van de stroom vaak voor totale volksverhuizingen gezorgd.

Sommige dingen zijn moeilijk te overzien of te verklaren, een mens weet nooit wat er gebeurd zou zijn als.... Ervan uitgaande dat er meerdere opties, keuzes zijn in alle gevallen waar dan ook over, altijd zal de mens de voor hem juiste keuze maken en die is dan ook goed. De gevolgen die vooraf niet waren overzien, waren ook niet te overzien omdat dit nu juist deze situatie is met deze gevolgen. Hier gaat het niet om simpele beslissingen als het onjuist gebruiken van de zwaartekracht of andere zaken die allang bekend zijn. Bomen kappen geeft op den duur erosie, hier hoeft niemand een uitvlucht voor te bedenken dat dat wel mee valt of zichzelf herstelt. Daar gaat het niet om, er zijn heel veel dingen die al door ervaringen zijn geleerd. De kop in het zand steken voor het eigen gewin en een beter weten van eerder gemaakte fouten is dan ook gewoon dom.

Toch gebeurt het nog vaak dat acties worden ondernomen, of beter gezegd niet tegen gehouden waarvan iedereen bij voorbaat weet dat het dom is. Het sausje van wetenschappelijk verantwoord zijn is vaak ondoorzichtig en strooit veel mensen zand in de ogen. Wanneer het weer wel wordt onderkend, wordt bij tegenspraak een andere reden dan fair is gehanteerd om toch de zin door te drijven. Meestal is dit met een woord als politiek te omschrijven, diplomatieke missies zijn daarvan een voorbeeld.

Niet alle diplomatieke missies zijn bij voorbaat te wantrouwen, maar voor de gewone mens wordt het zo erg ingewikkeld. Wanneer hij de gevolgen merkt en er last van heeft is deze politiek al achterhaald en opnieuw vormgeven na grondige evaluatie: de fouten zijn erkend het zal niet weer gebeuren, maar wie zitten er met de gebakken peren. Het volk, de gewone mens die deze spelletjes niet mee kan spelen op dit 'politieke' niveau. Dat het verkeerd was werd al 'aan het water aangevoeld' maar daar is niet veel mee te beginnen tot nu toe. Steeds meer komt er verzet tegen de geplande stroomontwrichtingen als kappen van regenwouden, bossen en onteigeningen voor de goede zaak. Dat is waar het kan blijven stromen in de mensen, als het niet de goede keuze is, is stagnatie het gevolg en dat is het middel om de stroom te bewaken voor een juiste doorstroming.

Iedereen is nog niet doordrongen van het feit dat het nu juist dat is waar het in de wereld omgaat, het gewin voor allen en de aarde, dat is wat van belang is. Er zullen nog veel builen gevallen worden voordat de mensheid daarvan doordrongen is dat er verder wordt gekeken bij het bepalen van een actie. Onderbuikgevoelens zullen steeds meer de maat worden waarop wordt berekend en het geld wordt hiertegenover ontwaard. Het is maar geld, energie in een zuurstof- voorziener als een boom zal steeds meer worden bekeken op de functie en het gevolg dan op een geldelijke waarde. Geld als energie vervliegt gemakkelijk en van geld alleen wordt niemand gelukkig, ademen door een zuurstofapparaat met de brandkast veilig afgesloten is geen Utopia om voor te leven.

7.

Het leven moet geleefd worden zoals het zich voordoet en in hoeverre de mens zelf hierin kan sturen. Het heft in eigen handen nemen is een mogelijkheid waarbij het ego, de zelfkennis kan uitwerken in activiteiten en het stellen van doelen in het leven. De mens kan over zijn huidige situatie heen kijken en hierin bepalen wat voor hem wenselijk is. Of het haalbaar is, is een andere zaak, de ene keer niet en de nadere keer wel. Doordat dit niet echt duidelijk is, is het een soort geluksspel geworden van wie niet waagt die niet wint. En zo is het ook, alle factoren die meespelen is door het menselijk oog niet te ontdekken en te ontwaren. Het is juist de taak van de mens iets van zijn leven te maken, te groeien door ervaringen en te komen tot voor hem het hoogst haalbare. Voor de een is dit overleven al een hele kunst, voor de ander is status verwerven het hoogste goed en veel mensen leven het leven zoals het zich voordoet. Vaak is dat voordoen gegeven de omstandigheden het beste ervan maken, zichzelf niet als belangrijk genoeg zien er iets anders van te kunnen maken. Er is altijd verschil in ambitie geweest, de ene mens vindt het prima als er voor hem gezorgd en gedacht wordt, terwijl de ander juist vanuit zichzelf, zijn eigenheid wil neerzetten en wel of niet wil laten gelden. Elk mens is een uniek wezen dat mag en kan leren op zijn eigen manier met de middelen die er voor hem voorhanden zijn. Beperken van het leren van anderen is een actie die in een maatschappij vaak wordt gehanteerd; de grootste gemene deler is meer dan genoeg om te volgen. Schoolklassen hebben een bepaald gemiddeld aanbod waar leerlingen het nodige kunnen opdoen. Elke dienstverlenende organisatie heeft zijn eigen gemene deler gemaakt waar de dingen gaan zodat ze voor iedereen kunnen geleden en het geheel werkbaar wordt. Veel algemene regels zijn op den duur onnodig, maar bijstellen of afschaffen is vaak niet aan de orde omdat het zo wel goed lijkt te gaan. In de meeste organisaties die op deze manier al lang functioneren, wordt eigen initiatief niet echt op prijs gesteld omdat dat een hoop rompslomp geeft. Een nieuw formulier voor een ander werkwijze of verkrijgen van informatie is een zenuwslopende actie waarbij iedereen zijn zegje wil doen en eigenlijk bij het oude vertrouwde wil blijven. En dat mag ook, wat goed bevalt, hoeft niet zonnodig verandert te worden, maar wat niet bevalt, waar veel over geklaagd wordt MOET veranderd worden. Dat gebeurt helaas niet, de werkelijke problemen aanpakken die het niveau van een formuliertje te boven gaan, vereist ook een andere insteek. Hier is het noodzakelijk een capabel iemand met inzicht en overzicht aan te stellen aan wiens deskundigheid hoge eisen gesteld kunnen worden. Iemand waarvan iedereen weet en aanvoelt dat deze persoon de juiste is om deze taak te verrichten, maar daar zijn er weinig van. Wanneer er nu een probleem moet worden opgelost wordt bekeken wie dat zou kunnen doen en vaak is dat iemand die er wel tijd voor heeft of niet zo geschikt is voor het werk dat hij doet op dat moment. Dan gaat het nog niet eens over de vriendjespolitiek om mensen naar voren te schuiven vanwege onduidelijke motieven. Deze persoon moet in kaart brengen waar het om gaat en vervolgens voorstellen tot verbetering doen, waarbij bovengenoemd formulierenvoorbeeld weer van toepassing is. In deze democratische maatschappij is het zo goed als onmogelijk om een capabel iemand de juiste klus te laten doen, daarvoor is er teveel overleg noodzakelijk en zijn er al te veel kandidaten die net niet voldoen. Elk probleem hoeft echter maar op een manier te worden opgelost: dat is vanuit het hart de juiste persoon, die er hart voor heeft op de juiste klus te zetten. Iemand die bevlogen dit probleem kan aanpakken en niet door allerlei beperkingen in zijn taak wordt gehinderd. Geen 30 randvoorwaarden door Jan en Alleman te formuleren voordat het aangepakt wordt, maar leren vertrouwen op de juiste keus, de goede stroom dat het vorm krijgt vanuit het hart. Niet vanuit blind vertrouwen, maar gefundeerd vertrouwen uit het hart waarbij iedereen weet: "Ja dit is de juiste persoon voor deze klus!" waarbij geen steun wordt onthouden of missers worden goedgepraat.

8.

De afgelopen honderden jaren heeft de mens zijn eigenheid vaak met de dood moeten bekopen. Het lijkt alsof wat echt van binnenuit kwam, kwaad was en bestreden moest worden. De kerken benadrukten de verdorvenheid van de mens die alleen door strenge zelfdiscipline enigszins onder de duim gehouden kon worden. God werd van een liefhebbende vader die zijn kinderen vrij laat tot een zeer strenge vader die niets, maar dan ook niets door de vingers zag. Daarbij zag hij de mens altijd en zou hij afstraffingen geven die dan weer door de kerk moest worden weggewerkt tot acceptabel gedrag.

Het mag duidelijk zijn dat de mens in die tijd erg simpel van geest was en totaal onmondig om deze onzin te weerleggen. Ja, de mens is van nature.....vul alles maar in, want hij is mens en wie bepaalt wat goed of slecht is? Ongelimiteerd roddelen over anderen, anderen benadelen door ze te slim af te zijn of juist eten pakken als je honger hebt? Er zijn honderden bestrafbare voorbeelden die toen en nu nog gelden en niet op te voeren zijn tot bestrafbare feiten. De maatschappij bepaalt, dus alle mensen in elke democratie, wat er gebeurt en toch rammelt dit aan alle kanten. De mens acht zichzelf nu zo hoog en slim, geslepen en toch zijn er nog zoveel misstanden. Is dit dan toch een teken dat de mens verdorven is, verkrachten en martelen gaat wanneer het hem uitkomt? Ja, en nee, de mens is in wezen goed en leert zijn levenslessen in vroeger tijden en in het heden. Wanneer de mens zich krachtig voelt, in zijn ego staat zal het goede zegevieren en zijn oordeel zuiver zijn. Er is dan niets wat tegenhoudt om eerlijk te beoordelen wat er gaande is: deze taak is voor de justitie weggelegd. Hierdoor bepaalt de maatschappij uiteindelijk wat goed en slecht is, een brood stelen is dan een zeer moeilijk te bestraffen vergrijp en daar gaat het om.

Elk mens weet van binnenuit wat goed en slecht is, hij valt alleen in tijden van nood terug op oude instinctieve reacties. Wat eeuwenlange onderdrukking en zegevieren met de mens gedaan heeft is nog niet uitgewist. Zich vanwege God, gebod of straf inhouden betekent niet dat het er niet meer is. Soms is het zelfs een levensles om slachtoffer te zijn, gehandicapt, verkrachter of koning: hoe de mens zichzelf van binnenuit verwezenlijkt hangt af van deze mens. Wanneer is een mens wijs, ervaren en betrouwbaar?

Dit alles moet hij door ervarend leven leren, pas dan zal er begrip zijn voor alles wat de mens uithaalt aan streken of neerzet naar tevredenheid. Het oordeel van anderen maakt niet zoveel uit, het gaat erom wat de mens zelf ervan leert en tot uitvoer brengt. Al dachten kerken of tirannen de mens te kunnen plooiën tot wie ze niet in wezen zijn, veel uitgehaald heeft het niet. Wel om in verborgenheid de voor het gewone volk niet zichtbare vergrijpen te plegen op een zogenaamd hoger niveau. Ook dat is een ervaring die de mens moet leren, denken dat je het goede doet en achteraf blijkt dat je meegesleept bent in een waanbeeld. Of het nu om macht verwerven door oorlogvoeren is, zieltjes winnen voor de enige God, of om geldelijk gewin gaat: de mens is gemakkelijk mee te voeren in een denkbeeld. Wanneer elk mens zijn eigen denkbeeld, zuiverheid, goddelijk beginsel trouw is, hiernaar luistert en leeft zou er geen strijd meer zijn. Dan weet elk mens wat hem te doen staat en dat is het goede voor alles en iedereen. Tot het zover is, elk mens vanuit zijn eigen weten denkt en handelt, zijn er nog misstanden die mogen worden gecorrigeerd en ervaren, zodat ervan geleerd kan worden dat ze de mens niet waardig zijn.

9.

In de stroom van het leven lijkt alles hetzelfde te zijn, wat er gebeurt, lijkt een vanzelfsprekende reeks gebeurtenissen die voor elk mens gelijk zijn. Van baby groeit de mens op, alle kinderen worden met dezelfde maatstaf gemeten en vergeleken. Er lijkt maar een miniem verschil in ontwikkeling en persoonlijkheid, tenminste hoe het van de buitenkant er uit ziet hoe het kind zich gedraagt. Ouders weten vaak wel welk karakter een kind heeft, wat het echt wil en kan. Maar de maatschappij vraagt aanpassing om in het sociale leven te kunnen functioneren, regels te volgen en de eigenheid te onderdrukken ten behoeve van het geheel. Heden ten dage is het voor veel kinderen amper mogelijk zich hierin te voegen, omdat deze zinloosheid van de dressuur ervaren. Deze kleine meesters, nieuwe tijds of sterrenkinderen zijn al zovaak geïncarneerd dat deze periode voor hen totaal nutteloos is. Ze lossen dit op door in afwezigheid van de geest op aarde te gaan. Dagdromerij lijkt er wel op maar het is toch iets anders, het is geen fantasiewereld waarin ze zich terugtrekken. Ze kunnen in hun geest in de sferen zijn of een stille ruimte waar ze zich terug kunnen trekken en dit uit zich naar buiten in een afwachtende, interesseloze houding. Als het ware verstild doen ze tegen hun zin de noodzakelijke ervaringen op en voegen ze zich in het leven als mens. Hun diepere wijsheid is te zien in de ogen die poelen van wijsheid zijn of juist poelen van verwarring, een totale ontredding bij het ervaren van deze tegenstaande keurslijfervaringen. Hun grote zelf wordt volledig ingeperkt, het negeren deert hun niet want het ego hebben ze allang overstegen. De meeste ouders voelen dit wel aan maar hebben ook geen handvaten om dit te kunnen veranderen en kijken gelaten toe hoe het schoolsysteem hun mooie kinderen terroriseert.

Het is tijd dat hierin verandering komt, dat de ogen van iedereen die met het schoolse leren te maken heeft in actie komt: dit is niet de goede manier. Maar helaas zijn deze schoolsystemen zo vastgeroest en verankerd in de maatschappij dat er moeilijk aan te tornen valt. Regels, wetten en verplichtingen die over aantallen en subsidieregelingen gaan slokken veel energie op. De bepalingen zijn zo sterk vastgelegd dat terwijl iedereen weet dat 30 kinderen in een klas nooit functioneert, dit toch een minimale regel is!

Zo beperkt de mens zijn eigen kroost, de regels van thuis komen daar nog bij, hoe een kind zich nog moet onderscheiden als uniek wezen is onmogelijk. De meeste pubers hebben zich dan ook keurig geconformeerd, ze dragen allen dezelfde eenheidsmerkkleding en zijn amper van elkaar te onderscheiden. Soms valt er een uit de toon, of formeert zich een groepje waarvan dan schande gesproken wordt, omdat ze wel eens iets doen wat buiten de normale regels valt. Het systeem is hierop ook al weer aangepast en raddraaiers of wietrokers worden bestraft, want dit zou wel eens uit de hand kunnen lopen.

Het vertrouwen in een jeugd die zijn eigen weg moet vinden, juist buiten de geijkte paden moet lopen om een eigen wijsheid te ontwikkelen, is niet meer vanzelfsprekend. Was vroeger een vader werkelijk trots op zijn grote, sterke zoon, nu is het bijna een angstig gebeuren tot het begeerde schooldiploma is behaald. Dat daarna het leven ingevuld moet worden vanuit eigenheid, kunnen vertrouwen op het zelf van binnen uit is dus een onmogelijke opgave. Juist jongeren hebben visie nodig, beschouwing hoe en wat ze in het leven willen neerzetten. Snel een baan want daarmee is het prestige gered is eigenlijk geen optie, daar wordt niemand echt gelukkig van voor het leven dat voor hem ligt. De nieuwe jeugd zal deze prestige acties negeren en doen wat hen te doen staat, vanuit hun hart in de maatschappij integreren en doen wat hen te doen staat voor het welzijn van iedereen.

10.

Voor de meeste mensen is het allang duidelijk dat zij als mens meer zijn dan ze kunnen laten zien. De innerlijke kracht en het van binnenuit weten hebben van deze kracht is allang ontwaakt. Het is te vergelijken met het goddelijk bewustzijn dat zich aandient, al verbinding hebben met iets hogers. Meer in de mars hebben dan wat er tot nu toe uitkomt, eigenlijk een soort wachten tot het moment van vervulling dat alles en hijzelf er mag zijn zoals hij werkelijk is. Dat worden vaak dromen en fantasieën genoemd, maar eigenlijk zijn dat de beelden waarvan de mens blij wordt. Zonder droombeelden zou het leven geen franje hebben, dan zou het werken zijn om te leven en door droombeelden, zichzelf te verheffen wordt het leven de moeite waard. Van binnenuit weten dat er meer voor de mens is weggelegd kan natuurlijk ook excessieve vormen aannemen: een meisje dat alleen maar ervan droomt gered te worden door de prins op het witte paard waarmee ze gelukkig wordt, of een jongen die zich als uitvinder ziet en al zijn experimenten uitprobeert om zichzelf neer te zetten.

Er is een natuurlijk halt te roepen aan excessen, dat is in de mens ingebouwd. Door de maatschappij en de veranderde normen en waarden heeft de mens nu vaak het idee recht te hebben op meer dan hem toekomt, bescheidenheid is vooral geen kwaliteit in het huidige leven. Er worden dan vaak grenzen overschreden die de mens van binnen wel weet, maar aangewakkerd door presteren overtreedt. Want waar ligt de grens iemand iets te verkopen en hinderlijk lastig vallen met verkooppraatjes? Het resultaat is nu wat telt, maar zo is het niet.

In de mens liggen de normen en waarden vast verankerd, vanuit zijn innerlijk bewustzijn weet de mens wat wel en niet geoorloofd is. Wanneer een werkgever eist dat deze in fatsoensregels te benoemen regels worden overtreden, dan is dat waar het om gaat. Uiteraard is de werknemer niet alleen de dupe, zijn ego is ook te groot dat hij het verschil niet meer wil zien tussen wat kan en wat niet. Wie dit kwalijk te nemen is, blijft in het midden en elk mens zal weer zijn eigen normbesef moeten leren hanteren. Dat vraagt een opstaan in de innerlijke kracht die elk mens nu wel al in zich heeft, maar het ego en het materiële gewin verhinderen dat nog. Klokkenluiders worden alom gerespecteerd, maar de gevolgen zijn nog voor de klokkenluider en dit lijkt op verbanning en uitstoting uit de maatschappij.

Langzaam zal het tij zich keren, alle mensen worden bewuster en groeien in hun bewust- zijn verder uit tot volledige mensen die zich geen oor meer aan laten naaien door een ander. Dit proces mag er zijn, overhaasten heeft geen enkele zin, wel geloven in dat elk mens zelf mag bepalen wat hij wil en kan. Niet een complete anarchie dat iedereen alles maar doet waar hij zin in heeft of voor het eigen gewin, maar vanuit een respect dat elk mens het waard is om te vertrouwen.

11.

Over enige tijd is er een andere manier van leven op de aarde, deze verandering vindt langzaam plaats en geleidelijk krijgt het zijn vorm. Het is een verschuiving die nauwelijks te traceren is, opeens lijkt het alsof het altijd zo geweest is en het wordt niet als verandering gezien. Wanneer bij stukjes en beetjes iets veranderd, in een andere richting gaat, is er geen verzet: een volledige draai kan niet worden geaccepteerd.

De mens is gevoelig voor veranderingen in de dingen die hem goed doen, of het nu zijn pijptabak of afwasmiddel is: als het er niet meer is voelt hij alsof hem dit ontnomen is. Al komt er naderhand iets beters voor in de plaats, toch zal hij met heimwee terugdenken aan wat er was. Dat het huidige beter is wordt slechts schoorvoetend geaccepteerd en uiteindelijk afgedaan met een nog steeds niet kunnen loslaten van het oude. Wat hierachter zit is dat de mens er niet in gekend is dat de verandering kwam, het is ego dat mee had willen beslissen en dus afwijzen van iets nieuws. In het geval van de tabak en de zeep is het duidelijk dat dit nonsens beslissingen zijn om door iedereen te kunnen laten nemen. De acceptatie hiervan geeft de mens alleen wel het gevoel alsof hij niet meetelt, zijn mening niet van belang is en dat het tegen hem gekeerd is. Zolang mensen beslissingen op deze manier ervaren, niet het nut of doel van een verandering willen of kunnen zien en dus de verandering verkeerd uitleggen, blijft het hommeles.

Dit gaat veranderen, de mens gaat meer bewust leven en in gelatenheid, niet dat hij alles over zich heen laat komen, maar hij begrijpt dat de dingen gaan zoals ze gaan. Hierin zit een vorm van acceptatie, een welwillendheid dat de verandering niet tegen hem gericht is, het mee kunnen gaan in de richting die gewenst is. Althans een kleine stap in die richting, geen volledige draai, want dan keert hij zich weer in zijn oude stramien. Een rookverbod is tegen het zere been, daar wordt hij persoonlijk door geraakt, al weet hij ook dat het ongezond is en anderen schaadt: de mens wil dit zelf bepalen. Wat hij doet of wil opgelegd krijgen, in dit verband een verbod, dat roept het oude ego hiertegen willen strijden weer op. Hij wil en mag voor zichzelf bepalen dat is het eigene aan de mens en hiertegen zal hij altijd in het geweer komen, het voelt als onrecht hem aangedaan waartegen hij zich moet verweren.

Wanneer geleidelijk aan de informatie steeds duidelijker wordt dat mensen ziek worden, dood gaan van het eigen of het rookgedrag van anderen, zal de bewuster wordende mens dit als een correcte daad voelen dan maar te stoppen met roken. Nu is het een beslissing van de mens zelf, waar hij achter staat en die recht doet aan zijn bijdrage in de wereld: geen luchtvervuiling of ziekmakende stoffen te produceren. Hoera, zo zal het steeds meer gaan, door de bewustheid kan er een ander en groter beroep gedaan worden op de mens om veranderingen te accepteren

Deze draai door het bewustzijn zal met het steeds sterker wordend gevoel van eigenwaarde, het zelf weten en bepalen voor de mens van levensbelang zijn. Het gebeurt allemaal niet meer over zijn rug, hij bedenkt en kan zelf zijn mening bepalen over wat er gebeurt. Demonstreren, protesteren en discussiëren, een mening hebben en deze uiten sterkt het bewustzijn en scherpt de geest. Hier hoort ook weer bij vanuit het ego overschreeuwen en beter weten, maar dat slijt er wel uit. Andere bewuster wordende mensen zullen dit niet erg lang accepteren stimuleren, want zij willen ook gehoord worden. Zo zullen mensen zichzelf verder van binnen uit ontwikkelen, corrigeren en leren overzien welke veranderingen uiteindelijk tot verbeteringen leiden en welke niet. De bewustheid gaat steeds verder het leven bepalen van elk mens, dat is een verschuiving naar verbetering.

12.

Wat er te zeggen valt voor de huidige jeugd is dat ze uitproberen op de rand van het betamelijke. Alle grenzen worden verkend en er is de huidige jeugd weinig aangeboden in dit opzicht, alles kan en mag onderzocht worden in vrijheid. Dat is ook wat er mag, alleen lijkt er geen grens aan het zichzelf ter beschikking stellen te zijn. Het eigen ik heeft geen gewortelde waarde, de vraag om niet mee te gaan met alles wat er gebeurt, komt niet aan de orde.

Het bewustwordingsproces bij de jongeren zal met het innerlijk weten van de eigen waarde tot stand komen, vaak met vallen en opstaan. Ouders zien hun jongeren met vrees in het hart experimenteren en deze vrees is gegrond. Zij kunnen als nooit hun kinderen nu de handvaten bieden die ze dus niet sterk genoeg hadden ingebed. Niet op een straffende manier van oneerbaar gedrag, maar de vrije keus laten of dit is wat gewild wordt. Meestal zal het antwoord zijn dat de normen zo liggen en daar moet het innerlijk zich tegen leren verweren. Dat kan als jongere geleerd worden door zichzelf de vraag te stellen, wil IK dit ook op deze manier? Deze vraag zal het hele leven door van belang zijn om het eigen ik de plaats te geven die het verdiend. Acht je jezelf hoog, te goed voor wat er om je heen gebeurt, dan kies je of voor jezelf of voor meelopen tegen jezelf in. Elke ouder kan dit een kind meegeven, als kind mag er al voor een verjaardag cadeau gekozen worden, dus waarom nu niet meer een eigen keuze maken?

Van belang is het om de jongere serieus te nemen, bestraffen of afkeuren van het gedrag alleen heeft geen enkele zin, kleineren evenmin. Elk mens weet van binnenuit wat goed en niet goed is voor hemzelf, dit ontkennen leidt nooit tot vreugde. Het is hetzelfde als te kleine schoenen kopen, omdat je je voeten te groot vindt. Het gaat nooit over als je niet erkent wat je zelf nodig hebt, erkennen wie je bent en wat je wilt in het leven. Je kunt niet voor erkenning van het zelf kiezen en op de blaren blijven lopen, maar je kunt ook kiezen voor jouw werkelijkheid die er is. Dit erkennen, wat je wel of niet wilt is ook vrijheid die geleerd moet worden te hanteren. Mogen kiezen om iets wel of niet te doen, luisteren naar wat van binnenuit goed voelt is een proces dat het hele leven doorgaat om te leren hanteren. Veel ouderen hebben het niet geleerd en slaafs gedaan wat hun opgelegd is door kerk en staat, ze hebben de vrijheid van keuze vaak niet duidelijk gemaakt voor de jeugd. Wanneer er ontsparing dreigt kan dit alsnog met de huidige wijsheid worden opgepakt en uitgewerkt. Dan snijdt het mes aan beide kanten en kan oud en jong ervan leren wat het is het eigen zelf te eren en in vrijheid de eigen keuze te maken.

TOT SLOT

Voor de wereld is het van belang dat iedereen mag zijn die hij is, wat hij doet is niet hetzelfde als wat een ander van hem denkt dat hij is. Voor elk mens geldt dat het leven niet altijd eenvoudig is om te leven, in elk mensleven zijn periodes dat het allemaal niet vanzelf gaat. Het is egoïsme van de mens dat niet bij de ander te dulden, te erkennen en te herkennen, niet om te helpen maar om de ander in respect te laten leren. Voor zichzelf wordt vanuit egoïsme opgeëist dat een ander ommedenken moet hebben, want dat is een sociale norm. Deze norm is echter geen waarde die bij elk mens persoonlijk is geïntegreerd, alles moet nog steeds erg van anderen komen.

Zo is het niet, elk mens mag voor zichzelf vragen wat hij nodig heeft, goedbedoelde acties zijn niet nodig: wel warmte, medeleven en respect.

Van de medemens wordt eigenlijk alleen gevraagd een spiegel te zijn, het liefst van vreugde en liefde. Meestal is dat nu nog in de ander zien wat er niet aan hemzelf deugt, wat verbeterd dient te worden. Juist het harde verzet tegen die kwaliteiten van de ander houdt nog verborgen wat eraan schort bij hemzelf, wat de mens nog mag leren aan liefde, vreugde en respect. Aan elke situatie zitten minimaal twee kanten, een lichte en een donkere, als het de mens lukt de lichte situatie te verwerkelijken als leidraad in zijn leven, zou dat een zegen zijn voor hem en de mensheid.

Delfgauw, juli 2009

Alles hieruit mag worden gebruikt, geciteerd of gekopieerd: voor informatie of vragen
mariandieterman@hotmail.com